

Rhapsodi

Ita! Ita! Cur non devirginatur etc. – Jungfrun
 måste devirgineras för att på nytt bli jungfru
 Därför är könet inte till bara för samlag! Högre
 än Oskulden står hon som Ödet gjort till en renad. Högre
 står också han som tagit en jungfrudom, och som fått veta
 något om Okränkbarhet, att inte brutalitet kan skända!
 Guden vill att dessa anammar Kärleken, som kan vinnas
 om man förlorar sig själv i en annan, om man ger avkall
 på sin fromhets linssoppa, och om man inte är alltför luden!
 Detta är renare än det oskrivna bladets renhet
 Jag menar att empirismen är större än aprioriteten
 fast jag vet att om detta är alla oense. Älska
 utan villkor: – Du är koppärrig men du har godhet
 Jag är lemlästad, men försöker göra mitt bästa
 Rosen doftar och liljan är kysk – su l'arida schiena
 del formidabil monte blommar hon som döpts till Ginestra
 lever på intet men har den gyllene kraften att blomma

Samtida i vårt liv är Helvete, Skärseld och Himmel
 Alla tre finns mitt bland oss, i nuet, i livet
 Många av oss har sin tillvaro i det första, många i elden
 Några står, kanske utan att veta, med foten på trappan
 till det högre! – Och som sker med vart mångtal
 sker med var enskild: Är han en helvetesmänniska
 är hans dag och natt en likgiltighet intill Döden
 Har han en gång ett ögonblick som liknar en flamma
 och bortom flamman en glimt av ett färglöst
 Då tål han köld som hetta och värme som kyla. Helvetets
 minnen är honom ett asbestostyg som inte kan brinna
 men smulas sönder och vittrar i draget av elden
 så att de skingras i stoftpartiklar. Tillhör han åter

dem som bränts rena kan han klä av sin Genius
 och under sina nya kläder är han naken
 som en spegel, könfull som masken, med väldiga krafter
 Han kan göra allt han vill och har lust till.
 Han kommer till dig i furstekläder, med naket ansikte
 Spegeln ger han åt kvinnan, kvinnan ger sig åt honom
 drömmer om någon som hemsöker henne, åt vilken hon ger sig
 som en underskön kvinna med dyrbart pannsmycke

Han är den skapade konstnär. Hon är den skapande
 Och som ett urgammalt barn från andra sidan av Tiden
 leker med vrakgods och sten på den strand som är Huden
 barnets osjälviska lek med de innebörder det finner
 i de enklaste ting som sköljs upp eller sväljs av vågor
 blir han den demiurg som vet att någonting alltid fattas
 Vore något fullkomligt funnes inte Fullkomligheten
 Han trevar sig fram med syftlinjer, sökta konturer
 eller ger sig till känna i mellanrummen av orden
 eller söker med handen rundningen av magen, av bröstet
 medan han kysser dig, mun och ögon, som om han visste
 att ni är två individer som älskar men inte har möjlighet
 att smälta samman. – Jag glömde, han är en Konstnär!
 Roar han sig med att sätta armar och ben på en torso
 vet han att detta fördärvar dagarna över kroppen
 som han endast anat sig till genom konsten att forma
 vecken av dräkten. Jag smeker snyftande skarvarna
 av dina avslagna ben och armar, det danssteg
 du nyss tagit! Jag är en icke restaurerande konstnär:
 Har jag något fragment som är vackert att se från en sida
 Vet jag att vända den sidan mot väggen, från den svartsjuke
 Den som verkligen ser, ser bara det han är utan
 vet, att hur han än ber modellen ändra sin ställning
 målar han bara det saknade, kanske ett ljus som är borta
 Missnöjd lägger han bilden på högen, börjar en annan
 Bilden förfaller, målar han över den blir också tomrum
 Ständigt i livet finns Evigheten, ingen ser den
 upptagna som alla är av att flytta färger och former
 Men hon är närvarande, lyser, tränger igenom
 som en förgiftning, som en förälskelse, så långt du orkar

Klär man av panayían naken, sker det med Smärta
 egen smärta. Då blir hon verkligen helig och tillbedd
 därför att du behöver henne. Är du åter en oskuld
 blir maphoriet höftskynke, hon har en ros mellan tänderna
 Skrapar du denna bild ifrån träet blir träet en bild
 Skönheten finns där och Kärleken, men som förhoppning
 Endast sonen hör inte dit. Du som tillber sonen
 tänk dig för! Hans självmord frälste hans mor till martyrium
 Vad har jag med dig, kvinna, att göra. Johannes av Patmos
 tog hand om henne i sin och hennes vådliga ställning
 Är Maria din älskade? Är Maria din älskande? Är hon
 din moder? Utan barn och föräldrar, båda? Eller varandras?
 Be henne då klä av också dig om någon av er har kläder
 Medan hon gör det utplånas något av henne och
 utplånas samtidigt något av dig. När du står där naken:
 Smek en skymt av ett flyende bröst. Hon är en gudinna!

Om du då sätter dig på en sten av tvivel förgrubblad
 med hakan i handen, känner du någon luta sig över din rygg
 med en hud som är mjuk och varm. Det är den Eviga
 Leka ta'fatt med henne är Livet och att hon velat
 leka med dig är nog för ett liv
 Så möter elden Oberördheten! Se vilken skillnad
 Liv är skärseld. Helvetet likgiltigt. Himmelen oberörd.
 Salighet är förintelse, intighet:
 Att träffa, umgås med gamla vänner
 i annan skepnad
 och med gamla väninnor
 med tillfälliga flickor
 och be dem förlåta
 om vi gjort illa

Vi är rädda för döden, och vi har orsak
 om vi förflyttas från Skärselden till Det Abstrakta
 Denna väntans natt, detta verk av försummelse
 blir en värk av kristaller och vinklar och deras summor
 kanske utan en blomma som följer oss

måste vi företa resan, i grunden
 därför att vi inte förstår den
 Du som kan lindra
 Pannýchis Nostra, Panayía av Natten
 du kan älska oss fram genom en Polarnatt
 till något annat utan att tröttnas, du jordiska utomjordiska
 du som är följestjärnan till sol och måne:
 Bed Månen lägga sin dagg över mig, bed Solen bestråla
 min lem, våra lemmar, behovet av Värme